

Pieter Serrien te gast bij de leesgroep Davidsfonds Mortsel – 14 september 2021

Onze meest recente bijeenkomst dateert al van ... anderhalf jaar geleden! Deze pandemie wordt ongetwijfeld een cesuur: vóór en na. Zoals ook de oorlog dat was. Overigens: vrijheidsbeperkende maatregelen en begrippen als “avondklok” roepen er akelige herinneringen aan op.

Om daarover te praten, hebben we vandaag een specialist in ons midden. Historicus *Pieter Serrien* licht uitgebreid toe hoe zijn interesse voor de geschiedenis én zijn auteurschap groeiden.

Pieter groeit op in Kontich. Tijdens zijn middelbare schooltijd op het Sint-Ritacollege komt hij onder de indruk van pater *Maurice Lannoye*, zijn bevlogen leerkracht geschiedenis. Die vonk stuurt zijn studiekeuze aan.

Via Erasmus krijgt hij de unieke kans om aan de befaamde *University of Exeter* (VK) college te volgen bij de wereldvermaarde professor *Richard Overy*. Ontdekt daar – tot zijn stomme verbazing - dat het grootste bombardement in de hele Benelux tijdens W.O. II op 5 april 1943 plaatsvond in Mortsel. Niet zo ver van bij hem thuis dus. En dat daarover haast niets bekend of gepubliceerd is.

Werden de 936 slachtoffers een tweede maal begraven onder het bommentapijt van het *friendly fire*? Wou men na de verschrikkelijke oorlogstijd, de herinnering eraan zo snel mogelijk wissen om voluit te focussen op de heropbouw? Diverse elementen speelden allicht mee.

Maar in 2008 verschijnt *Tranen over Mortsel*. Pieter ondervraagt honderden getuigen. Laat hen hun verhaal vertellen aan middelbare scholieren uit Mortselse scholen.

Zo wordt de herinnering opnieuw levendig. De link met het verleden opnieuw aangehaald. Geschiedenis schrijf je niet in stoffige archieven. In Pieters optiek sluit ze nauw aan bij de aloude traditie van (ook mondelinge) overlevering tussen de generaties. Zodat we nooit vergeten. Geschiedenis als een achteruitkijkspiegel waarin we heden en toekomst al een stuk gereflecteerd zien. En inkleuren.

Er volgen nog zo'n 7 boeken die inzoomen op een apart aspect van de oorlogsgruwel. Zo *Elke dag angst* (2016) over de V-bommen. Dat jaar komen historie en actualiteit wel akelig dicht bij elkaar. Tijdens een geplande paastrip naar Rome raken enkele studenten van het Ritacollege (waar de auteur zelf doceert) gewond bij de aanslag van 22 maart in Zaventem.

Geweld is allermintst een relict uit een ver verleden.

Ook de “getuigenboeken” illustreren Pieters visie om geschiedenis te laten “spreken”. Hij interviewt *Louis Boeckmans* (overlevende van de kampen) en *Eva Fastag* (een Joodse dame die in de Dossinkazerne zorgvuldig de persoonsgegevens moest intikken van de mensen die op transport werden gezonden). Beklijvende verhalen die intens beroeren en die de onwezenlijke film van de “banaliteit van het Kwade” voor onze ogen doen afspelen.

Louis en Eva zijn in de zomer van dit jaar overleden. Ooit komt een moment waarop er geen enkele overlevende meer zal zijn. Gelukkig zijn er dan de boeken – zoals die van Serrien - om ons blijvend te herinneren aan de gruwel. Vrede is – ook na 75 jaar - allermintst een evidentie. Laten we waakzaam blijven en ons constant engageren om die Vrede met een hoofdletter te blijven schrijven ...

Frank Kloeck